

Zkušený trenér a v mistrovské sezoně generální manažer zlínských hokejistů **Zdeněk Venera** tvrdí:

Bobřík mlčení? Bokroš měl ve všem podporu

deník

Daniel Ostrčilík
redaktor

daniel.ostrcilik@denik.cz

Pardubice – Třikrát se dostal do finále, ve Zlíně, Karlových Varech i Kometě Brno si však došel „jen“ pro stříbro. Úspěšný kouč **ZDENĚK VENERA** si ale pohár šampionů už potěškal, ovšem v pozici generálního manažera Zlína v sezoně 2003/2004. Byl to on, kdo do Bafova města přivedl kouče Ernesta Bokroše. Aby pak společně později namíchali mistrovský elixír.

„Debatovali jsme často, to je jasné. Ale řízení mužstva bylo jeho záležitostí,“ tvrdí dnes po devíti letech pro seriál Deníku Zdeněk Venera. Muž, který byl prý na jaře 2003 jediný, kdo Bokrošovi věřil.

Je to pravda?

Od představenstva jsem dostal za úkol sehnat zahraničního trenéra. Nakonec se vlk našel a koza zůstala celá. Ernest Bokroš je Slovák, ale narodil se v Čechách.

Z kolika kandidátů jste vybíral?

Vždycky je ve hře víc jmen. Úplně přesně si to ale nepamatuju. Nakonec hlavního trenéra vždy odsouhlasilo představenstvo klubu.

Jak jednání probíhala?

Standardně. Ernest v té době trénoval Zvolen. Zajel jsem za ním do Zvolena. Pak jsme se ještě párkrát potkali na jednání.

Jak jste na něj přišel?

Hrávali jsme proti sobě. Lidé z hokejového prostředí se potkávají a navzájem dobře znají.

Po čtvrtém finálovém zápase se kouč Bokroš rozhodl držet bobříka mlčení. Prý jste se to dozvěděl až později a dokonce se snažil trenéra přemluvit, ač neúspěšně. Co jste na jeho rozhodnutí říkal?

Ernest měl podporu ve všem, co dělal. Prál si, aby se hráči nijak nerozptylovali. Výsledkem byl titul, takže to bylo dobré rozhodnutí. Někteří novináři to chápali víc, někteří méně. Ale tak to bude vždycky.

Nebylo to tenkrát spíš riskantní?

Pokud by se nic neuhrálo, tak by se asi do nás všech hodně opřeli. Naštěstí to vyšlo nad očekávání.

Vzal jste si do pozdější trenérské práce některé z jeho metod?

CO DNES DĚLÁ GENERÁLNÍ MANAŽER MISTRŮ EXTRALIGY 2004 ZDENĚK VENERA?

„Momentálně jsem hlavním trenérem extraligového mužstva HC ČSOB Pojišťovna Pardubice. Rád bych popřál všem čtenářům Deníku hezkého Silvestra, vše nejlepší do roku 2014, a aby se hokejem co nejlíp bavili, ať už jejich mužstvo vyhrává, nebo prohrává.“

Něco určitě ano. Poznal jsem spoustu trenérů a od každého se dá něco odkoukat. **Ještě před Ernestem Bokrošem jste přivedl slovenského brankáře Murína, ačkoliv si příchody obou lidí často spojovali. Kde jste získal přesvědčení, že to bude právě on tím stavebním kamenem?**

Je pravda, že příchod Igora Murína byl spojován s příchodem Ernesta. Ve skutečnosti jsme byli s Murínem domluveni mnohem dřív, než jsme začali uvažovat o Ernestovi. Nebyl to žádný pokus. Igor chytal za Trenčín. Já jsem se tam byl párkrát na něho podívat. Ze Zlína do Trenčína je to kousek, navíc jsem tam byl dva roky na vojně. Jezdil jsem se tam na hokej dívat docela rád. Igor mě přesvědčil svými výkony.

Proč jste vlastně tenkrát ze střídačky zatoužil po kanceláři a přihlásil se do výběrového řízení na poste generálního manažera, které jste následně i vyhrál?

Byl jsem osloven tehdeším vedením HC jako jeden z možných nástupců Bohumila Kozely, který se chystal na ukončení své manažerské činnosti. V té době jsem si vůbec nedokázal představit, že bych někdy mohl působit jinde než ve Zlíně. Uznával jsem klubovou filosofii, klub měl tradici, byl vždycky na vysoké úrovni. Hrál jsem tam spoustu let, trénoval mládež i extraligu. Mám rád poznávání nových věcí a práce GM se mi jevila jako další obrovská zkušenost v mém hokejovém životě.

„Na loňskou bídou sezonu zapomeňte. Ta nová bude lepší.“ To jsou vaše slova krátce poté, co jste se stal generálním manažerem. Kde jste bral to přesvědčení, že se to vydaří a do-

jdete až pro Zlín k historickému titulu?

Už si nepamatuju, co jsem přesně kdy řekl. Člověk toho v životě nakecá hodně... Ale sílu mužstva jsem dobře znal. V sezoně 2001/2002 uhrálo v základní části 92 bodů a skončilo druhé za Spartou. Sezona 2002/2003 byla mimořádně smolná. Trochu se nám rozsypl kádr. Petr Leška si na rok odskočil do Sparty, do NHL zamířili Čajánek a Somík, navíc se v úvodu sezony zranili dlouhodobě dva klíčoví hráči Balaštík a Hamrlík. Najednou chybělo 5 klíčových hráčů z minulých sezón. Byla z toho série jednogolových porážek a nepodařený rok. Ale bylo jasné, že dlouhodobě je zlínské mužstvo kvalita-
litní a že to musí
být lepší. Leška
se vrátil,
mužstvo
jsem doplnil dalšími hráči včetně
brankáře
Murína.

Spousta hráčů i sám trenér Bokroš připustili, že pomohla týmu nevydařená sezona 2002/2003. Ačkoliv hráči tvrdili, že necítili téměř žádný tlak, lidé tenkrát měli velká očekávání. Byla nevydařená sezona pro titul skutečně tak klíčová?

Po neúspěchu probíhá vždycky mobilizace. O nevydařené sezoně už jsem mluvil. Byla mimořádně smolná. Ale takový je sport.

Jak oslavy probíhaly?

Chvilí jsem byl se všemi v 603 na Jižních Svazích, pak jsem ale oslavy nechal mladším a užil si to v klidu. Asi bych s Mírou Okálem a spol. už nedokázal dr-

Zlínu k titulu jeden gól v prodloužení. Jako trenéři mi utekl se Zlínem proti tehdy bezkonkurenčnímu Vsetínu, s Vary až v sedmém utkání proti Slavii, s Kometou dvěma porážkami na nájezdy. K tomu úplnému vrcholu potřebujete i trochu štěstí a souhrv okolností.

V mistrovské sezoně 2003/2004 určitě hodně k titulu přispěl i krok tehdejšího generálního sponzora, který přišel před play off s výraznou finanční podporou a požadavkem na posílení kádru. Podařilo se nám sehnat na play off tři zkušené hráče. Obránce Dlouhého a útočníky Kapustu a Hlinku. Bylo to významné zkválení kádru. Vzpomínám taky například na utkání v Trinci za stavu série 2:1 pro Trinec. Trinec vedl o gól a třetí bod v sérii měl na dosah. Poslední vteřiny utkání, poslední naše zoufalá přesilovka. Pár vteřin před koncem domácí obránce získal kotouč a mohl pohodlně vyhodit přes celé kluziště a bylo by po zápase. Podcenil vyhození, puk zachytil na červené čáře Hamrlík, posunul Balaštíkovi, který překročil modrou a tři vteřiny před koncem zavěsil k tyči. Utkání jsme vyhráli na nájezdy a série se tím otočila v náš prospěch. Takové momenty v cestě na úplný vrchol taky potřebujete.

Ze Zlína jste už odskočil jako trenér podruhé. Nejprve do

Zdeněk Venera

Bývalé kluby: TJ Gottwaldov (73–77) a (79–88), Trenčín (77–79), FIK Frederikshavn (88–91).

V nejvyšší soutěži celkem 437 zápasů, 45 gólů, kolem 150 startů za ČSSR 17, 18, 19, 20, B, akademiky.

Největší hráčské úspěchy: 3. místo TJG v československé extralize 1985, účast na ME 19 1976 a na MS 20 1976, titul mistra Dánska (1989 a bronz 1990).

Premiéra v nejvyšší soutěži: 24. ledna 1975 ZKL Brno – TJ Gottwaldov 3:3 (16letý Venera nastoupil v první obraně ve dvojici s Eduardem Svobodou).

Premiérový gól v nejvyšší soutěži: 5. listopadu 1976 TJ Gottwaldov – Kladno 3:8 (Venera ve 48. minutě snížil na průběžných 3:5).

Největší trenérské úspěchy: 3 x vicemistr extraligy (Zlín, 1999 – Karlovy Vary, 2008 – Komete Brno, 2012), 3. místo (2002, Zlín), 3x nejlepší trenér roku (1999, 2008, 2012). Titul mistra Dánska s dorostenci FIK (89–90), titul mistra ČR s dorostenci Zlína (95–96), 2. místo s dorostem Zlína (96–97), 2. místo s dorostem Zlína (97–98).

Největší manažerské úspěchy: titul ČR (2004, Zlín), vicemistr ČR (2005, Zlín).

Poprvé na extraligové střídačce: 30. prosince 1997 Opava – Zlín 3:4

Karlových Varů a podruhé přes Kometu do Pardubic. Dokážete si ještě jednou představit návrat do zlínského klubu?

Takto jsem o tom zatím nepřemýšlel. Zvykl jsem si neplánovat moc dopředu. To vás práce trenéra naučí. Už jsem zmínil, že jsem si dřív nikdy nedokázal představit působit v jiném klubu. Když se ale ohlídím zpět, tak mě změna prostředí určitě profesně obohatila. Člověk pozná nové lidi, nové metody práce, musí se přizpůsobit novému prostředí. Neupadne tak snadno do zažitých stereotypů a stane se pružnějším.

žet krok. Zatímco jako generální manažer máte titul, jako hlavní trenér zatím „jen“ tři stříbrné medaile. Co stavíte nejvyšší?

Titul je titul, to je jasné. Ale cením si i druhých míst. Hokej se hraje pro lidi. Už samotná účast ve finále semkne lidi ve městě, všichni žijí hokejem, je to zkrátka velký svátek, zábava pro lidi. Sledují hokej po hospodách, případně na náměstích v velkoplošných obrazovkách. Vážím si tedy všeho. A myslím si, že může být pyšný na své výkony i loňský tým Zlína včetně všech, kteří se na jeho činnosti podíleli. Vyhrát může jen jeden a často rozhodují detaily. Letos třeba chyběl

DOMA je kouč Pardubic Zdeněk Venera v rodinném domku ve Fryštáku u Zlína, kde má své zázemí. „Domů se dostanu o něco méně než z Brna, ale zase o něco více než z Varů,“ poznamenal Venera.

Zlín (1997–99, 2000–03, 2008–11)

„Můj domovský klub. Začínal jsem v přípravce v 6 letech a celkem v něm strávil kolem 40 let. Jako hráč jsem ve Zlíně odehrál téměř celou svou kariéru. Jako trenér jsem byl třikrát u seniorského týmu, pár roků u mládeže, pár let jsem pracoval jako manažer. Zažil jsem ve Zlíně spoustu úspěchů a radostných okamžiků, ale kromě toho taky naopak spoustu porážek a těžkých chvil včetně pádu TJ Gottwaldov do tehdejší druhé ligy. Poznal spoustu různých lidí na různých postech. Srovnávat s krátkodobým působením v jiném klubu snad ani nelze.“

Komete Brno (2011–2013)

„Obrovské divácké zájem a zájem o hokej ve městě, bohatá historie, v extralize však přerušena na 13 let. Velká podpora celého regionu, tomu odpovídající ambice a tlak.“

Karlovy Vary (2005–2008)

„Ne zrovna tradiční hokejové město. Skromnější podmínky, cíle i ambice.“

Pardubice (2013–2014)

„Jsou tradiční hokejové město s největší návštěvností v extralize. Dlouhodobě patří v extralize mezi to lepší. Žije zde mnoho bývalých špičkových hráčů i trenérů. Hokej ve městě rozumí spousta lidí. Tomu odpovídají i nároky na hru a výsledky mužstva.“